

Sygn. akt III AUa 380/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Jolanta Pietrzak
Sędziowie :	SSA Marek Procek
	SSA Antonina Grymel

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy B. M. i D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

przy udziale zainteresowanego A. G. (A. G.)

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne

na skutek skargi B. M. i D. M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 19 lutego 2015r., sygn. akt III AUa 270/14

postanawia: odrzucić skargę o wznowienie postępowania.

/-/SSA M. Procek /-/SSA J. Pietrzak /-/SSA A. Grymel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 380/16

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 lutego 2016r. skarżący B. M. i D. M. wnieśli

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

w Katowicach z dnia 19 lutego 2015r., sygn. akt III AUa 270/14.

Jako podstawę wznowienia skarżący wskazali art. 401¹ k.p.c. powołując się w tym zakresie na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 października 2015r., sygn. SK 9/14.

Organ rentowy wniósł o odrzucenie powyższej skargi o wznowienie postępowania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania jako nieoparta na ustawowej podstawie podlega odrzuceniu.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 28 października 2015r., sygn. SK 9/14 (OTK-A 2015/9/153, Dz.U.2015/1808), orzekł o niezgodności z art. 92 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. oraz art. 64 ust. 1 i 3 w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106, z 1999r. Nr 49, poz. 488 i Nr 75, poz. 847, z 2001r. Nr 95, poz. 1043 i Nr 138, poz. 1558, z 2004r. Nr 14, poz. 124, Nr 183, poz. 1888 i Nr 243, poz. 2434, z 2010r. Nr 31, poz. 167 i Nr 127, poz. 860 oraz z 2014r. poz. 1967) w zakresie, w jakim dotyczy pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, uzyskujących przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych niższe niż przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 121, 1037, 1240, 1269 i 1506).

Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przepis uznany za niezgodny z Konstytucją, w zakresie wyżej wskazanym, traci moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 5 listopada 2015r.

Sąd Apelacyjny ma na względzie, że utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma skutki retroaktywne, jednak skuteczność ex tunc wyroku Trybunału Konstytucyjnego zostaje wyłączona w przypadku odroczenia utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu. Zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r. (Dz. U. z 1997r., Nr 78, poz. 483, dalej jako Konstytucja) orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego.

W takim wypadku wyłączona zostaje możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie bowiem przyjmuje się, że w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niekonstytucyjności przepisu prawa, ale odroczył na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji utratę jego mocy, wznowienie postępowania może nastąpić dopiero po upływie czasu, do którego przepis ten jeszcze obowiązuje (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2003r., III CZP 45/03, OSNC 2004, Nr 9, poz. 136; z dnia 24 stycznia 2004r., III CZP 112/03, OSNC 2005, Nr 4, poz. 61 i z dnia 23 czerwca 2005r., III CZP 35/05, OSNC 2006, Nr 5, poz. 81; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006r., IV CSK 28/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 31; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008r., I CZ 29/08, LEX nr 465888; wyrok z dnia 20 kwietnia 2011r., sygn. akt I CSK 410/10, OSNC 2012/1/14, LEX

nr 863413, Biul.SN 2011/7/12-13, M.Prawn. 2012/7/367-370; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2014r., sygn. akt V CZ 32/14, LEX nr 1480195; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2014r. IV CSK 738/13, LEX nr 1540641). Takie samo stanowisko reprezentuje również Naczelny Sąd Administracyjny (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 2014r., sygn. akt II FSK 2662/14, LEX nr 1637041).

Powyższa linia orzecznicza Sądu Najwyższego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie samego Trybunału Konstytucyjnego.

Stanowisko w tym zakresie najpełniej wyrażono w wyroku z dnia 17 grudnia 2008r.,

P 16/08 (OTK-A Zb.Urz. 2008, nr 10, poz. 181), według którego odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej przepisów uznanych za niekonstytucyjne oznacza, że do dnia wskazanego w sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego przepisy te obowiązują, jeżeli wcześniej nie zostaną uchylone przez ustawodawcę. Ich obowiązywanie jest równoznaczne z koniecznością ich przestrzegania i stosowania przez wszystkich adresatów, zgodnie bowiem z art. 190 ust. 1 Konstytucji, także to rozstrzygnięcie zamieszczone w tekście orzeczenia Trybunału jest nie tylko ostateczne, ale ma moc powszechnie obowiązującą (tak też TK: w wyrokach z 4 marca 2014r., sygn. K 13/11, OTK ZU nr 3/A/2014, poz. 28 i 29 lipca 2014r., sygn. P 49/13, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 79 oraz postanowieniach z dnia 15 października 2014r., sygn. SK 60/13, OTK-A 2014/9/107 i 15 lipca 2015r., sygn. P 66/14, OTK-A 2015/7/108).

Skoro zatem w rozpoznawanej sprawie stanowiący podstawę wyrokowania przepis traci moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od daty ogłoszenia wyroku Trybunału, to jest 5 listopada 2016r., brak jest podstaw do wznowienia postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c. przed upływem powyższego terminu.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny na podstawie art. 410 §1 k.p.c. odrzucił skargę o wznowienie postępowania, jako nieopartą na ustawowej podstawie.

/-/SSA M. Procek /-/SSA J. Pietrzak /-/SSA A. Grymel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

MP